

~~D-92/72~~ Nu 63/2010

CZASOPISMA

R. 1919.

H/0167

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAWIEDLIWOŚCI.

WARSZAWA.

№ 1.

16 stycznia 1919.

TREŚĆ.

1. Dekret w przedmiocie niektórych zmian w Kodeksie Karnym i Ustawie Postępowania Karnego.
2. Dekret w przedmiocie uzupełnienia i zmiany przepisów tymczasowych o moratorium w okręgu sądu apelacyjnego lubelskiego.
3. Dekret w przedmiocie złagodzenia niektórych kar, wymierzonych przez byłe sądy okupacyjne niemieckie.
4. Dekret w przedmiocie przedłużenia terminów wekslowych w okręgu sądu apelacyjnego warszawskiego.
5. Dekret w przedmiocie utworzenia sądu okręgowego w Białej, gub. Siedleckiej.
6. Dekret w przedmiocie wyborów sędziów handlowych.
7. Dekret w przedmiocie objęcia zarządu wymiaru sprawiedliwości w b. zaborze austriackim.
8. Dekret w przedmiocie przywrócenia mocy obowiązującej części czwartej Kodeksu Karnego z r. 1903.
9. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości w przedmiocie wyborów sędziów handlowych.
10. Okólnik № 128 w przedmiocie zwolnienia korespondencji

urzędowej władz państwowych od opłat pocztowych i telegraficznych.

11. Okólnik № 129 w przedmiocie przestrzegania przepisów o opłatach stemplowych.
12. Okólnik № 130 w przedmiocie poprawy warunków bytu materialnego sędziów i urzędników wymiaru sprawiedliwości.
13. Ruch służbowy.

D E K R E T

w przedmiocie niektórych zmian w Kodeksie Karnym i Ustawie Postępowania Karnego.

Art. 1. Uchyła się część 2 art. 20 Kodeksu Karnego, uwagę 1 do tegoż artykułu i zdanie pierwsze części 1-ej art. 24 K. K.

Ustęp 1 art. 55 K. K. otrzymuje brzmienie następujące:

„Zamiast kary śmierci i ciężkich robót bezterminowych stosuje się zamknięcie w więzieniu na czas do lat 12, zamiast ciężkich robót terminowych i zesłania na osiedlenie — więzienie do lat 8, a zamiast domu poprawy—więzienie do lat 3”.

W zdaniu ostatnim części 1 art. 3 przepisów przechodnich do Kodeksu Karnego z dnia 7 sierpnia 1917 r. № 1 Dziennika Urzędowego Departamentu Sprawiedliwości T. R. S. opuścić należy słowa „i miesięcy sześciu”.

W zdaniu pierwszym części 3 tegoż artykułu w miejsce słowa „niniejsze” wstawić należy: „odnośnie tegoż kodeksu”.

Art. 2. Art. 2¹ Ustawy Postępowania Karnego otrzymuje brzmienie następujące:

„Ścigane są z oskarżenia prywatnego:

- 1) przestępstwa wymienione w art. 356, 359, 369, 373, 376 ustęp 2 części 1 i część 2, 377, 417, 418, 419, 460 cz. 1, 470, 474 cz. 1 K. K., o ile te trzy ostatnie artykuły dotyczą uszkodzeń lekkich, 475, 507 część 2, 510 część 1 i ustęp 1 części 2, 511, 530, 531, 532 ustęp 1 części 1-ej, 533, 540, 543, 544, 545, 547, 620, 621, 622, 623, 633, 634 K. K.
- 2) kradzieże, oszustwa i przywłaszczenia między krewnymi w linii prostej lub współmałżonkami;
- 3) drobne kradzieże, oszustwa i przywłaszczenia, dokonane w obrębie wspólnego ogniska domowego przez nieletnich do lat 21 u swoich krewnych i powinowatych do trzeciego stopnia, oraz opiekunów, wychowawców i służbodawców w czasie stałego zamieszkiwania u nich.

Sprawy powyższe ulegają umorzeniu w razie pojednania się stron przed uprawomocnieniem się wyroku”.

Art. 3. Art. 2² Ustawy Postępowania Karnego otrzymuje brzmienie następujące:

„Sprawy o przestępstwa, wymienione w art. 471 K. K., o ile dotyczą ojca lub matki lub innych krewnych wstępnych, z wyjątkiem wypadków bardzo ciężkiego uszkodzenia ciała, w art. 476 K. K., o ile dotyczą ojca i matki, tudzież w art. 478, 505, 506, 507 cz. 1, dalej w art. 513 ustęp 2, 514, 515 ustęp 2 i 3, o ile dotyczą osób ponad lat 14, 517, 520 ustęp 1 i 3, 521, 535, 541, 542 K. K., mogą być wszczęte wyłącznie wskutek skargi osób pokrzywdzonych, zaś o przestępstwo z art. 534 K. K.—na żądanie Ministra Sprawiedliwości.
Dalsze dochodzenie odbywa się z urzędu”.

Art. 4. Po art. 2² Ustawy Postępowania Karnego wprowadza się art. 2³ w brzmieniu następującem:

„Z urzędu ścigane będą czyny, wymienione w art. 475 K. K., rozmyślne lekkie uszkodzenia ciała, dalej groźby, tudzież zniewagi nie będące zniesławieniem, spełnione względem pokrzywdzonych:

- 1) wymienionych w części 4 art. 636 K. K., w czasie lub z powodu wykonywania przez nich obowiązków służbowych;
- 2) wymienionych w ustępie 4 części 1 art. 532 K. K.;
- 3) duchownego podczas odprawiania nabożeństwa lub spełniania posług religijnych;
- 4) kapitana statku parowego lub okrętu morskiego, przez osobę należącą do załogi, albo przez pasażera.

W wypadkach zniesławienia ściganie nastąpi: na wniosek osoby pokrzywdzonej (art. 2² U. P. K.), a w wypadku ustępu 2 na wniosek właściwej komendy”.

Art. 5. Art. 2 Przepisów Przechodnich do Ustawy Postępowania Karnego z 18 lipca 1917 r., № 1 Dziennika Urzędowego Departamentu Sprawiedliwości T. R. S., otrzymuje brzmienie następujące:

„Rozpoznaniu sądów pokoju w sprawach karnych ulegają:

- 1) przestępstwa, zagrożone w częściach 6, 7, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 16, 17, 18, 19, 20, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31 K. K. oraz w innych przepisach karnych karą osadzenia w areszcie lub karą grzywny oddzielnie lub łącznie z karami dodatkowymi, oraz wszystkie wymienione w części 36 K. K., z wyjątkiem przestępstwa z art. 626, o ile zachodzi możliwość zastosowania ostatniego ustępu tego artykułu, tudzież z wyjątkiem przestępstwa z art. 632 część 2 ustęp 1 K. K.;
- 2) przestępstwa, wymienione w art. 274 cz. 1, 276, 277 cz. 2, 283 K. K., w art. 469 część 1 i 470 K. K., w wypadkach lekkiego uszkodzenia ciała, dalej w art. 474 K. K., o ile uszkodzenie jest lekkie i nie zachodzi możliwość zastosowania ostatniego ustępu tego artykułu, wreszcie — w art. 475, 512 cz. 2 i 3, 531, 573 cz. 2, 617 i 619 cz. 1 K. K.;
- 3) przestępstwa, wymienione w art. 574 cz. 1, 3, 4, w art. 581 cz. 1, 2, 4, w art. 591 cz. 1, 3, w art. 592 i 607 ustęp 2 K. K., o ile szkoda, wyrządzona lub zamierzona w obu ostatnich wypadkach, nie przenosi 1000 mk.;
- 4) ukrycie lub nabycie, zagrożone karą w części 1 art. 616 K. K., gdy przedmioty cudze uzyskane zostały za pomocą występku i gdy czyn, którego dotyczy ukrycie lub nabycie, należy do właściwości sądów pokoju;
- 5) sprawy o przestępstwa, wymienione w art. 574 cz. 2, 581 cz. 3, 586 i 596 K. K., gdy prokurator, przewidując w danej sprawie

warunki art. 53 K. K., skieruje ją do sądu pokoju; wówczas winny ulegnie karze nie surowszej, jak więzienie.

Przepis ustępu 2 części drugiej niniejszego artykułu w sprawach tych nie ma zastosowania.

Nie ulegają rozpoznaniu sądów pokoju:

- 1) Sprawy, w których kara dodatkowa polega na pozbawieniu prawa wykonywania zawodu, precederu lub rzemiosła, lub wogóle jakiegokolwiek prawa specjalnego;
- 2) sprawy, w których wytoczono powództwo cywilne w sumie, przewyższającej marek polskich tysiąc;
- 3) sprawy, w których wartość przedmiotów, ulegających konfiskacie, albo robót, mających być wykonanymi z mocy wyroku, przenosi marek polskich tysiąc“.

Art. 6. Art. 3 Przepisów Przechodnich do Ustawy Postępowania Karnego z 18 lipca 1917 r., № 1 Dziennika Urzędowego Departamentu Sprawiedliwości T. R. S., otrzymuje brzmienie następujące:

„Rozpoznaniu sądów okręgowych ulegają następujące sprawy karne:

- 1) w pierwszej instancji wszelkie przestępstwa, dla których nie są właściwe sądy pokoju, tudzież przestępstwa z art. 418 K. K., dalej—wymienione w art. 2³ U. P. K., o ile nie stanowią wykroczeń z art. 475 i 530 K. K, lub występku z art. 531 K. K.;
- 2) w drugiej instancji skargi apelacyjne i incydentalne na wyroki i decyzje sądów pokoju“.

Art. 7. Do art. 69 przepisów tymczasowych o kosztach sądowych z dnia 10 lipca 1917 r., № 1 Dziennika Urzędowego Departamentu Sprawiedliwości T. R. S., dodać należy część drugą w brzmieniu następującem:

„Przepis art. 26 stosowany będzie także w postępowaniu karnem“.

Art. 8. W zakresie prawa karnego obowiązywać będzie następujący kurs przerachowania: 1 rb. = 2 mk. = 3 kor.

Art. 9. Przepisy niniejsze wchodzi w życie dnia czternastego po dniu ogłoszenia.

Sprawy, które wpłynęły do sądów okręgowych do czasu wejścia w życie niniejszej ustawy, o ile wyznaczono już w nich termin rozprawy głównej, ukończone będą przez sądy okręgowe, choćby na mocy niniejszej ustawy należały do właściwości sądów pokoju.

Dan w Warszawie, d. 9 grudnia 1918 r.

Naczelnik Państwa:

J. Piłsudski

Prezydent Ministrów;

Moraczewski

Minister Sprawiedliwości:

Supiński

(Dz. Praw № 20 z d. 20 grudnia 1918 r. pozycja 57).

DEKRET

w przedmiocie uzupełnienia i zmiany przepisów tymczasowych o moratorium w okręgu sądu apelacyjnego lubelskiego.

Na zasadzie art. 3 Dekretu z dnia 22 listopada 1918 r. (Dz. Praw № 17 poz. 41) stanowią co następuje:

Art. 1. Terminy do zapoznawania indosantów tudzież do urzeczywistnienia prawa regresu, przedłużone artykułem 6-ym przepisów tymczasowych o moratorium w okręgu sądu apelacyjnego lubelskiego (Dziennik Praw № 3 poz. 3) do dnia 1-go stycznia 1919 r. względem weksli, wystawionych przed dniem 1-ym listopada 1915 r., przedłuża się do dnia 1-go lipca 1919 r. Rada Ministrów w miarę potrzeby władną będzie przedłużać powyższe terminy i na dalsze okresy czasu.

Art. 2. Art. 4 przepisów tymczasowych o moratorium w okręgu sądu apelacyjnego lubelskiego otrzymuje brzmienie następujące:

„Jeżeli którakolwiek rata wierzytelności nieweksłowej (art. 2) nie zostanie w terminie zapłacona, cała reszta wierzytelności staje się natychmiast wymagalną.

Jeżeli natomiast nie uiszczono w terminie którejkolwiek raty wierzytelności weksłowej, wówczas wystawca i indosanci winni zapłacić całą nieuiszczoną jeszcze sumę wekslową w ciągu dni 10, licząc od dnia, w którym zostali wezwani do uiszczenia właściwej raty listem poleconym lub wezwaniem sądowym“.

Przepis artykułu powyższego w nowej redakcji otrzymuje moc obowiązującą od dnia 18 lutego 1918 r.

Dan w Warszawie, dn. 23 grudnia 1918 r.

Naczelnik Państwa:

J. Piłsudski

Prezydent Ministrów:

Moraczewski

Minister Sprawiedliwości:

Supiński

(Dz. Praw № 21 z d. 28 grudnia 1918 r. pozycja 71).

DEKRET

w przedmiocie złagodzenia niektórych kar, wymierzonych przez były sądy okupacyjne niemieckie.

Z przedstawionych mi przez Ministerstwo Sprawiedliwości danych wynika, że sądy okupacyjne niemieckie stosowały nawet za przestępstwa mniejszej wagi kary nadmiernie surowe, nieodpowiadające ustalonym wśród polskiego społeczeństwa pojęciom o stosunku kary do winy i znacznie też

różniące się od norm karnych, stosowanych za takież przestępstwa przez obecne sądy polskie. Uznając za słusne złagodzenie losu tych więźniów, którzy z przyczyn od nich niezależnych sądzeni byli nie przez swoje, lecz przez obce sądy i na długotrwałe pozbawienie wolności są skazani, postanawiam zgodnie z wnioskiem Ministra Sprawiedliwości zmniejszyć o połowę wszystkie kary ciężkiego i zwykłego więzienia, wymierzone przez sądy okupacyjne, z wyłączeniem wszakże osób, skazanych za morderstwo (art. 433—455 K. K.), rozbój i bandytyzm (art. 589—590 K. K.), a także mężczyzn, winnych ciągnięcia zysków z nierządu (art. 527 K. K.), oraz spekulantów żywnościowych wszelkiej kategorii (art. 242 K. K. oraz przepisy specjalne).

Niezwłoczne wykonanie niniejszego dekretu polecam Ministrowi Sprawiedliwości.

Dan w Warszawie, dn. 23 grudnia 1918 r.

Naczelnik Państwa:

J. Piłsudski

Prezydent Ministrów:

Moraczewski

Minister Sprawiedliwości:

Supiński

(Dz. Praw № 21 z d. 28 grudnia 1918 r. pozycja 73).

DEKRET

w przedmiocie przedłużenia terminów wekslowych w okręgu sądu apelacyjnego warszawskiego.

W okręgu sądu apelacyjnego warszawskiego terminy do wykonania wszelkich czynności, zmierzających do zachowania praw wekslowych, o ile nie upłynęły dnia 31 lipca 1914 r., przedłużone zostają do 1 lipca 1919 r. Rada Ministrów w miarę potrzeby władną będzie przedłużać powyższe terminy na dalsze okresy czasu.

Dan w Warszawie, dn. 24 grudnia 1918 r.

Naczelnik Państwa:

J. Piłsudski

Prezydent Ministrów:

J. Moraczewski

Minister Sprawiedliwości:

Supiński

(Dz. Praw № 21 z d. 28 grudnia 1918 r. pozycja 72).

DEKRET

w przedmiocie utworzenia sądu okręgowego w Białej, gub. Siedleckiej.

Na wniosek Rady Ministrów postanawiam:

- 1) utworzyć sąd okręgowy w Białej, gub. Siedleckiej,
- 2) do właściwości terytorjalnej sądu okręgowego w Białej zaliczyć powiaty: Bialski, Radzyński, Konstantynowski i Włodawski, gub. Siedleckiej.

Termin utworzenia sądu określi i przepisy wykonawcze wyda Rada Ministrów.

Dan w Warszawie, dn. 24 grudnia 1918 r.

Naczelnik Państwa:

J. Piłsudski

Prezydent Ministrów:

Moraczewski

Minister Sprawiedliwości:

Supiński

(Dz. Praw № 1 z d. 3 stycznia 1919 r. pozycja 77).

DEKRET

w przedmiocie wyborów sędziów handlowych.

Art. 1. Sędziowie handlowi (art. 24 przepisów tymczasowych o urządzeniu sądownictwa z dn. 18 lipca 1917 r.) w miastach, gdzie istnieją komplety do spraw handlowych, wybierani będą na dwuletnią kadencję w marcu każdego roku, stosownie do przepisów Kodeksu Handlowego z poniższymi zmianami.

Połowa sędziów handlowych, wybranych przy pierwszych wyborach po wydaniu niniejszego dekretu, ustępuje po roku drogą losowania.

Art. 2. Minister Sprawiedliwości, po porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu, ustala przez ogłoszenie w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Sprawiedliwości przed 20 listopada każdego roku liczbę wyborców handlujących dla każdego miasta (art. 619 K. H.), potrzebną liczbę sędziów i ich zastępców oraz spis zrzeszeń i instytucji, uprawnionych do udziału w układaniu list wyborców.

Art. 3. Instytucje i zrzeszenia, w ogłoszeniu Ministra Sprawiedliwości wymienione, zgłaszają listy kandydatów na wyborców przed 20 grudnia do właściwego magistratu, który układa ostateczną listę wyborców i przedstawia ją przed 20 stycznia do zatwierdzenia Ministrowi Przemysłu i Handlu.

Minister Przemysłu i Handlu przesyła zatwierdzoną listę przed 20 lutego Ministrowi Sprawiedliwości, który wyznacza dzień wyborów i dzień ten

wraz z zatwierdzoną listą wyborców ogłasza w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa na 10 dni przed wyborami.

Przy pierwszych wyborach na mocy niniejszej ustawy terminy powyższe mogą być o sześćdziesiąt dni przedłużone.

Art. 4. Wybory odbywają się w magistracie na zgromadzeniu wyborców, ważnem bez względu na liczbę obecnych.

Art. 5. Zgromadzeniu wyborców przewodniczy z urzędu prezes miejscowego sądu okręgowego lub sędzia, przez sąd delegowany, i baczy nad prawidłowym przebiegiem wyborów.

Protokół prowadzi sekretarz sądu okręgowego.

Art. 6. Listę wybranych sędziów handlowych wraz z protokołem zgromadzenia wyborczego sąd okręgowy przedstawia niezwłocznie Ministrowi Sprawiedliwości do nominacji.

Dan w Warszawie, dnia 24 grudnia 1918 r.

Naczelnik Państwa:

J. Piłsudski

Prezydent Ministrów:

Moraczewski

Minister Sprawiedliwości:

Supiński

(Dz. Praw № 3 z d. 8 stycznia 1919 r. pozycja 83).

DEKRET

w przedmiocie objęcia zarządu wymiaru sprawiedliwości w b. zaborze austriackim.

Na zasadzie uchwały Rady Ministrów stanowiąc:

Ministerstwo Sprawiedliwości obejmuje z dniem 1-ym stycznia 1919 r. zarząd wymiaru sprawiedliwości w byłym zaborze austriackim.

Dan w Warszawie, dn. 31 grudnia 1918 r.

Naczelnik Państwa:

J. Piłsudski

Prezydent Ministrów:

Moraczewski

Minister Sprawiedliwości:

Supiński

(Dz. Praw № 23 z d. 31 grudnia 1918 r. pozycja 76).

SPROSTOWANIE.

W rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości w przedmiocie wyborów sędziów handlowych z dnia 13 stycznia 1919 r. (Dziennik Urzędowy Ministerstwa Sprawiedliwości Rok 1919 № 1 str. 9) wkradła się omyłka. Liczbę wyborców dla Warszawy mylnie wydrukowano „1500“ zamiast „1300“.

Redaktor Dziennika Urzędowego
Ministerstwa Sprawiedliwości:

w z. BOHDAN DZIĘCIOŁOWSKI.

DEKRET

w przedmiocie przywrócenia mocy obowiązującej części czwartej Kodeksu Karnego z r. 1903.

Art. 1. Z chwilą ogłoszenia niniejszego Dekretu w Dzienniku Praw zyskują moc obowiązującą przepisy art. 108—119 części czwartej Kodeksu Karnego z r. 1903.

Art. 2. W związku z przepisem artykułu poprzedniego i w myśl art. 28 przepisów przechodnich do Kodeksu Karnego z 7 sierpnia 1917 roku № 1 Dz. Urz. D. S. T. R. S. wyrazy „Rosja“ i „rosyjski“ zastąpić należy wyrazami „Polska“ i „polski“.

Art. 3. Równocześnie wchodzi w życie w odniesieniu do tych przepisów Kodeksu Karnego, które mają moc obowiązującą, artykułu: 11, 163, 164, część 2 art. 166, część 3 art. 168, część 4 art. 173, część 2 i 3 art. 643, część 4 art. 644, część 4 art. 645, część 3 art. 652 Kodeksu Karnego.

Art. 4. W części 2 art. 53 K. K. po wyrazach „przewidziane w art.“ dodać należy „108, 110“.

Dan w Warszawie, dn. 2 stycznia 1919 r.

Naczelnik Państwa:

J. Piłsudski

Prezydent Ministrów:

Moraczewski

Minister Sprawiedliwości:

Supiński

(Dz. Praw. № 1 z d. 3 stycznia 1919 r. pozycja 81).

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Sprawiedliwości w przedmiocie wyborów sędziów handlowych.

Na zasadzie art. 2 dekretu w przedmiocie wyborów sędziów handlowych z dn. 24 grudnia 1918 r. (Dziennik Praw № 3 z 1919 r.) po porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu ustalam:

- I) liczbę wyborców dla Warszawy na 1500 i dla Łodzi na 450;
- II) liczbę sędziów dla Warszawy na 16 i dla Łodzi na 16 i po tyluż zastępców sędziów w każdym z tych dwóch miast;
- III) następujący spis zrzeszeń i instytucji, uprawnionych do udziału w układaniu list wyborców. a mianowicie:
 - A) w Warszawie: 1) urząd starszych Zgromadzenia Kupców st. m. Warszawy, 2) komitet giełdowy warszawski, 3) stowarzyszenie kupców polskich, 4) związek kupców st. m. Warszawy, 5) towarzystwo przemysłowców Królestwa Polskiego;

B) w Łodzi: 1) urząd starszych Zgromadzenia Kupców m. Łodzi, 2) komitet giełdowy w Łodzi, 3) stowarzyszenie kupców i przemysłowców chrześcijan w Łodzi, 4) sekcja przemysłu włóknistego, 5) stowarzyszenie fabrykantów i kupców m. Łodzi.

Na sędziów handlowych mogą być wybierani posiadający przynajmniej średnie wykształcenie oraz dostateczną znajomość języka polskiego w słowie i piśmie (art. 24 przepisów tymczasowych o urządzeniu sądownictwa z dnia 18 lipca 1917 r.)

Warszawa, d. 13 stycznia 1919 r.

Minister Sprawiedliwości:
Supiński

Naczelnik Wydziału:
Dr. J. Laszkiewicz

OKÓLNIK № 128

do Panów Prezesów i Prokuratorów wszystkich sądów

w przedmiocie

zwolnienia korespondencji urzędowej władz państwowych od opłat pocztowych i telegraficznych.

Na mocy uchwały Rady Ministrów pozamiejscowa korespondencja urzędowa wszystkich władz, urzędów i organów jest wolna od zwykłej opłaty należności tak pocztowych, jak i telegraficznych. Korespondencja ta winna być zaopatrzona pieczęcią urzędową, numerem przesyłanych aktów oraz dodatkiem: „Sprawa urzędowa — wolna od opłaty pocztowej“ i dotyczyć interesu państwowego, nie zaś prywatnego.

Warszawa, d. 27 grudnia 1918 r.

Minister Sprawiedliwości:
Supiński

Szef Sekcji:
w z. *Jabłoński*

OKÓLNIK № 129

do Panów Prezesów sądów apelacyjnych i okręgowych

w przedmiocie

przestrzegania przepisów o opłatach stemplowych.

W dniu 31 października 1917 r. rozesiany był okólnik № 43 z żądaniem ścisłego przestrzegania przepisów o opłatach stemplowych, wydanych przez byłe władze okupacyjne.

Obowiązek ścisłego pobierania opłat stemplowych tembardziej spoczywa na wszystkich organach polskiej władzy państwowej dzisiaj, gdy pobór tych opłat przeszedł od byłych władz okupacyjnych do polskiego Ministerstwa Skarbu.

Przypominając o powyższem, zaznaczam, że, stosownie do rozporządzeń kierownika Ministerstwa Skarbu, ogłoszonych w № 205 Monitora Polskiego z dnia 16 listopada r. z., w przedmiocie podatków, opłat skarbowych i wogóle danin publicznych zachowują tymczasową moc obowiązującą te przepisy prawne, jakie obowiązywały w chwili ustąpienia byłych władz okupacyjnych niemieckich i austriackich.

Warszawa, d. 2 stycznia 1919 r.

Minister Sprawiedliwości:
Supiński

Naczelnik wydziału Skarbowego:
W. Ryfiński

OKÓLNIK № 130

do Panów Prezesów Sądu Najwyższego, sądów apelacyjnych i okręgowych tudzież do Panów Prokuratorów przy tychże sądach

w przedmiocie

poprawy warunków bytu materialnego sędziów i urzędników wymiaru sprawiedliwości.

Powołując się na mój okólnik z dnia 25 listopada r. z. № 121, zawiadamiam, że Rada Ministrów uchwaliła wprowadzić czasowo wskutek drożyzny wojennej podwyżkę dodatku ekonomicznego, ustanowionego według tabeli płac urzędników państwowych (Dz. Praw № 6) od XI do IV kategorii włącznie:

- 1) o marek 200 miesięcznie dla osób, urzędujących w miastach I-jej klasy, a mianowicie: Warszawie, Łodzi, Lublinie, Częstochowie i Sosnowcu,
- 2) o marek 160 miesięcznie dla osób, urzędujących w miastach II-jej klasy (dawniej gubernjalnych i powiatowych),
- 3) o marek 120 miesięcznie dla osób, urzędujących w innych miejscowościach.

Podwyżka w mowie będąca wprowadzona została od dnia 1-go stycznia 1919 r. Co do terminu wypłaty oraz co do pozycji budżetu, z której wypłata winna być dokonana, nastąpi oddzielne zawiadomienie.

Warszawa, d. 7 stycznia 1919 r.

Minister Sprawiedliwości:
Supiński

Naczelnik Wydziału Skarbowego:
W. Ryfiński

RUCH SŁUŻBOWY.

ZAMIANOWANI.

Na zasadzie art. 7 dekretu o najwyższej władzy reprezentacyjnej Republiki Polskiej (Dz. Praw Rok 1918, № 17 poz. 41) zostali przez **Naczelnika Państwa zamianowani:**

Jan Krajewski-Kukiel, sędzia sądu apelacyjnego w Warszawie — wiceprezesem sądu apelacyjnego w Warszawie,
Adam Sułowski — podprokuratorem przy sądzie apelacyjnym w Lublinie,
Wacław Alchimowicz — sędzią sądu okręgowego we Włocławku,
Tadeusz Krassowski — sędzią sądu okręgowego w Radomiu,
Aleksander Proniewicz — sędzią sądu okręgowego w Kaliszu,
Władysław Tarnowski, sędzia pokoju w Łomży — sędzią sądu okręgowego w Kielcach.

Na zasadzie art. 33 dekretu o tymczasowej organizacji Władz Naczelnych w Państwie Polskiem zostali przez **Ministra Sprawiedliwości zamianowani:**

Witold Klimaszewski — sędzią śledczym sądu okręgowego w Radomiu, z siedzibą w Opocznie.

Na zasadzie art. 21 przepisów tymczasowych o urządzeniu sądownictwa zostali przez **Ministra Sprawiedliwości zamianowani:**

Józef Gajerski — aplikantem przy sądzie apelacyjnym w Lublinie,
Wacław Gruszczyński — aplikantem przy sądzie apelacyjnym w Lublinie,
Wiktor Klaude — komornikiem przy sądzie okręgowym w Zamościu,
Jan Krzemieniewski — aplikantem przy sądzie apelacyjnym w Warszawie,
Władysław Martyszewski — aplikantem przy sądzie apelacyjnym w Warszawie;
Jerzy Matyssek, podsekretarz sądu okręgowego w Zamościu — sekretarzem sądu okręgowego w Zamościu;
Teofil Miller — aplikantem przy sądzie apelacyjnym w Warszawie;
Stefan Szymorowski — aplikantem przy sądzie apelacyjnym w Warszawie;
Wacław Walosiński, aplikant przy sądzie okręgowym w Częstochowie — podprokuratorem przy sądzie okręgowym w Częstochowie.

PRZENIESIENI.

Na zasadzie art. 36 Dekretu o tymczasowej organizacji Władz Naczelnych (Dz. Praw № 1 poz. 1) został **przeniesiony:**

Feliks Maciszewski — ze stanowiska sędziego śledczego w Opocznie na takie same stanowisko do Lublina.

ZWOLNIENI.

Na zasadzie art. 36 Dekretu o tymczasowej organizacji Władz Naczelnych (Dz. Praw № 1 poz. 1) zostali **zwolnieni:**

Leon Babiński — ze stanowiska naczelnego sekretarza Sądu Najwyższego, na skutek podania;
Feliks Mężnicki — ze stanowiska podprokuratora przy sądzie okręgowym w Częstochowie, na skutek podania.